

Ivo van Woerden

HET DRAMA VAN ALPHEN

MEULENHOF

ISBN 978-90-290-8871-8
ISBN 978-94-6023-591-7 (e-boek)
NUR 680

Omslagontwerp en kaart op p. 7: Maedium.nl, Utrecht
Foto auteur: Mark Brants
Ontwerp binnenwerk: Steven Boland

© 2013 Ivo van Woerden en J.M. Meulenhoff bv, Amsterdam

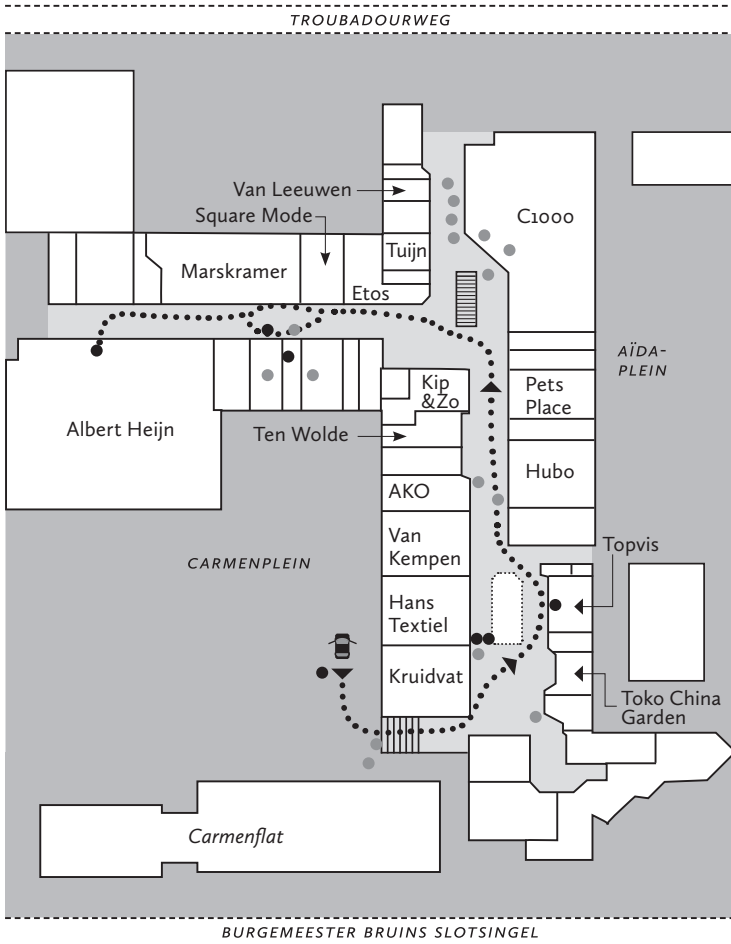
www.ivoanwoerden.com

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

Proloog	9
DEEL I	
'Niet omkijken'	11
1 Groeten uit Alphen	17
2 Zeven over twaalf: 'Niet omkijken. Doorrennen.'	28
3 Acht over twaalf: 'Jezus, stop dit!'	35
4 Negen over twaalf: Geen weg terug	45
5 Tien over twaalf: Stel dat hij opstaat...	58
6 Na het laatste schot	65
DEEL 2	
De hulptroepen	73
1 'Er is een tweede schutter'	75
2 Bombrief	121
3 'Mijn man...'	135
DEEL 3	
Omkijken	155
1 'Ik geef je een gezicht'	157
2 Nu Alphen overal is	160
3 Allemaal helden	169
4 Een slepende tijd	178
5 Een jaar later	183
6 Bericht uit Fiji	212

DEEL 4	
Tot op de bodem	217
1 God pijn doen – over Tristan	221
2 De nasleep	238
3 In dit soort gevallen belt u 112	254
Verantwoording	257
Bronnen en verduidelijking	261
Dankwoord	271

De stippellijn (.....) geeft de gang van de schutter weer. De zwarte stippen (●) geven de plekken aan waar voorbijgangers dodelijk werden getroffen; de grijze stippen (●) staan voor de gewonden.

Proloog

Hij had het ook niet kunnen doen.

Op deze zonnige zaterdag in het voorjaar had hij zijn wapens thuis kunnen laten, veilig achter slot en grendel. Zoals hij ook de munitie in de andere kluis had kunnen laten liggen. Zelfs als hij de codes wel had gebruikt om de deurtjes te openen en het wapentuig tevoorschijn te halen, als hij er al mee naar zijn zwarte Mercedes E280 was gelopen en het in de achterbak had neergelegd, had hij zijn plannen nog kunnen laten varen en niet hoeven wegrijden bij de flat aan de Alphense Wederikstraat, waar hij samen met zijn ouders woonde. Mét uitzicht op winkelcentrum de Ridderhof.

Maar als hij dan toch was weggereden, rond half twaalf, had hij gewoon naar de schietclub kunnen gaan, zoals hij tegen zijn ouders had gezegd.

In plaats van naar het Carmenplein te rijden had hij de route naar de Transportweg in Nieuwkoop kunnen nemen. Hij had zijn auto keurig in een van de vakken voor de deur van partycentrum De Olm kunnen parkeren en het grijze gebouw kunnen betreden. Hij had zich daar samen met de andere leden van Dagschutters Vereniging Nieuwkoop kunnen omkleden, een gehoorbeschermer op zijn oren kunnen doen en naar een schietbaan kunnen lopen. Hij had daar de trekker kunnen overhalen, zo vaak als hij wilde. Omwille van de sport. Hij had daar de trilling van het knallen in zijn armen kunnen voelen en de rook uit zijn loop kunnen zien komen.

Als hij het niet had gedaan was het een gewone zaterdag gebleven.

Hij koos ervoor om het wel te doen.

DEEL I

‘Niet omkijken!’

De lange, slanke Ester Brookman bespiedt de donkere parkeergarage. Ze hoopt dat haar man Bauke Witte gewoon in hun auto is gaan zitten. Misschien heeft hij de muziek wel heel hard aanstaan, zoals hij wel vaker doet. Misschien heeft hij niet eens in de gaten gehad wat er net is gebeurd, denkt ze hoopvol. Bijna op de tast baant ze zich een weg door de beklemmende ruimte. Maar als ze bij hun zwarte Audi komt, is die leeg. Waar kan hij zijn?

Ze hadden samen boodschappen gedaan bij supermarkt Crooo en Bauke zou alleen de volle tassen in de achterbak zetten. Zij zou vast naar Albert Heijn lopen om nog de laatste benodigdheden voor een uitgebreide lunch te kopen en ze hadden afgesproken om elkaar daar weer te ontmoeten.

Ze had Bauke nog de roltrap op zien gaan die vanaf het centrale plein van winkelcentrum de Ridderhof naar de parkeergarage leidt en ze was de winkelgang in gebedend naar Albert Heijn, die zich aan het einde bevindt.

Bij de supermarkt stonden gele en roze tulpen buiten voor het koopgrage zaterdagpubliek. Voor de ingang nam Ester nog even de aanbiedingen in het foldertje door.

Plotseling kwamen mensen met ogen als schoteltjes door het gangpad op haar afgerend. Ze gilden en er ontstond paniek. Ze zag een jongen met een korte zwarte jas en een grijs-witte camouflagebroek aan het eind van het gangpad verschijnen. Ester had geen tijd om haar ogen te geloven. Hij had een enorm wapen vast en schoot haar kant op. ‘Ratatatata.’

Ze was achter anderen aan gevlucht, de overvolle personeelsruimte van Albert Heijn in. Tot het voorbij was en ze weer naar buiten mocht. Ze nam een noodtrap om in de parkeergarage te komen.

Nu staat ze voor de auto, maar Bauke is nergens te bekennen. Vanuit haar ooghoek ziet ze de glazen deuren die toegang bieden tot de roltrap. De trap waar ze bovenaan afscheid van elkaar hebben genomen. Daar wil ze heen. Dat hebben ze afgesproken: als we elkaar kwijtraken, altijd teruggaan naar de laatste plek waar we samen waren. Ze loopt op de roltrap af.

De deuren schuiven open. Ester stapt op de lopende band die haar naar boven brengt. De glimmende zijkanten zijn besmeurd met bloed. Ze heeft er nauwelijks oog voor.

Boven aan de roltrap ligt een bergje gruis met glasscherven dat zich door de beweging van de lopende band daar ritselend heeft verzameld. Ze stapt eroverheen en kijkt het winkelcentrum in. Nog altijd niet het vertrouwde gezicht van Bauke, met zijn rossige haar en zijn scherpe pretogen. Wat nu?

Mensen liggen op de grond. Vaag registreert ze de stampende en opzweepende muziek, bedoeld voor de begeleiding van een modeshow later die middag. De stoelen stonden al klaar maar zijn omgevallen en liggen schots en scheef op de grond.

Ester ziet eierstruif, geplet fruit en pastasaus afkomstig uit in de haast achtergelaten en vertrapte boodschappentassen. Hier en daar ligt een schoen. De vloer is verder bezaaid met metalen kogelhulzen. In het gangpad ligt een wapen dat ze op een mitrailleur vindt lijken.

Ze besluit Bauke te gaan zoeken. Misschien heeft hij het verkeerd begrepen en staat hij bij de Etos te wachten? hoopt Ester tegen beter weten in. Ze vindt hem daar niet. Hij is vast naar de boekhandel gegaan, denkt ze dan. Bauke houdt erg van lezen en laat zich graag verleiden door de boeken-top 10.

Maar bij de AKO is hij ook niet. Ester ziet wel dat er voor de Hans Textiel twee mensen stil op de grond liggen. Ze probeert niet naar hun gezichten te kijken. Kan het Bauke zijn? Ze bedenkt ineens dat hij sportschoenen aanheeft, omdat ze net van de sport-school zijn gekomen. Ze staart bevreesd naar de bewegingloze voeten. Gelukkig: geen gympen.

Ester loopt verder. Er zijn meer mensen aan het zoeken.

‘Hé, kan die muziek uit?’ hoort ze iemand vragen.

Een vrouw spreekt haar aan: ‘Was jij je moeder kwijt?’

‘Nee,’ zegt Ester. ‘Ik zoek mijn man. Hij is lang.’

Waar kan hij toch zijn? Ze loopt terug naar de roltrap. Mannen, vrouwen en kinderen willen met de lopende band naar boven om boodschappen te doen. Niemand weet nog wat hier is gebeurd.

‘Ga weg!’ roept Ester bezwerend. Maar dat is tegen dovemans-oren.

Groeten uit Alphen

Ver buiten de aardse atmosfeer draait een satelliet op grote snelheid met de aarde mee. Door contact met andere satellieten en opdrachten vanaf de aarde kan hij alles in de gaten houden. Hij creëert zo het ultieme en onzichtbare cameratoezicht.

Hij ziet Europa en kan desgevraagd inzoomen. De lens vergroot zich, het continent wordt steeds beter zichtbaar. De contouren van het vasteland tekenen zich af tegen de donkere watermassa.

Vanaf deze afstand vormt het continent een geheel. Er is geen verschil tussen Spanje, Noorwegen en Nederland.

Zoomt hij verder in dan verandert de structuur van het oppervlak. Meren weerkaatsen het zonlicht als waren het poelen van koper. Het vasteland lijkt in vakken te zijn opgedeeld die vaak net een andere kleur groen hebben. Ook zijn er grote concentraties massieve blokken te zien. Dat zijn de steden. Nog dichterbij zijn er straten te onderscheiden. En stipjes die door die straten bewegen.

De mens van bovenaf gezien is een onbeduidend bolletje zonder gelaatstrekken dat zich in stilte verplaatst. Op de grond is het anders. Daar is die serene rust ver te zoeken. Alleen al de wind zorgt voor achtergrondruis, aangevuld met het gezoef op een snelweg, die in Nederland altijd wel ergens in de buurt ligt. Getoeter, getingel, geschuifel van voeten, van klikkende hakken, ritselende bladeren, gefluit van vogels, het gezoem van vliegen, blaffende honden, mensen die met elkaar praten: het geluid van het dagelijks leven.

Onzichtbaar voor de satelliet zijn de landsgrenzen die in de loop van de geschiedenis zijn ontstaan. Daarbinnen gelden, afhankelijk van welke grenslijnen er samenkomen, verschillende wetten, die de samenleving die zich daar bevindt organiseren en